

दम्भः

दयालुः

दरणिः

महिष्या सह राजेन्द्र । सत्कारेण सुवचैवम् ।
तस्मै प्रसन्नो दम्भः समर्थाय वरं ददौ ।
कथारत्नं कुमारं चोदुदरान् महायथाः ।
दम्भयन्तौ दम्भं दानं दम्भं सुवचैवम् ।
उपपन्नान् गुणैः सर्वैर्भोमान् भीमपराक्रमान् ।
दम्भयन्तौ तु रूपेण तेजसा यशसा श्रिया ।
सौभाग्येण च लोकैश्च यशः प्राप सुमध्याम् ॥”
अस्या विशेषविवरणम् तमेवाध्यायमारभ्य
विस्तारशो द्रष्टव्यम् ॥

दम्भितः, जि, (दम्भते क इति । दम्भ + क्तः ।
“वा दानप्रान्तेति ।” ७ । २ । २७ । इति
पञ्चे रट् ।) दानः । इत्यमरः । १ । १ । ६७ ॥
(यथा, हरिवंशे । ६७ । ५६ ।
“यद्येवं हरिदम्भोदा भवेच्छिवजलाश्रया ।
ब्रजोपभोग्या च यथा गगे वै दम्भिते मया ॥”)
क्षेत्रवधमात्रम् । इति भरतः ॥ भारवाहनादि-
क्षेत्रवधः । इति सुभूतिः ॥
दम्भो, [नृ] जि, (दम्भोऽस्यास्तीति । दम्भ + इनिः ।)
दम्भविशिष्टः । (तीर्थविशेषे, स्त्री । तत्प्रव-
र्तक-कृषिभेदे, पुं । यथा, महाभारते । १ । ८२ ।
७१—७४ ।

“प्रदक्षिणसुपादृत्य गच्छेत् भरतर्षभ ।।
तीर्थं कुबवरश्रेष्ठ । जिह्वा लोकैश्च विश्रुताम् ॥
दम्भोति नाम्ना विख्यातं सर्वपापप्रमोचनम् ।
यत्र ब्रह्मादयो देवा उपासन्ते महेश्वरम् ॥
तत्र ज्ञात्वा चैथिल्या च रुद्रं देवगणैर्वृतम् ।
जन्मप्रभृति यत् पापं तत् ज्ञातस्य प्रणश्यति ॥
दम्भो चात्र नरश्रेष्ठ । सर्वदेवैरभिरुतः ।
तत्र ज्ञात्वा नरश्रेष्ठ ! हयमेधमवाप्नुयात् ॥”
दम्भोऽत्र दम्भोति कश्चित् पाठः ॥)

दम्भनाः, [सु] पुं, (दम्भन्तीति । अन्तर्भूतयथात्
दम्भनातोः + “दम्भनविः ।” उभा । ४ । २३४ ।
इति उगविः ।) अग्निः । इत्यमरः । १ । १ । ५६ ॥
मुक्ताचार्यः । इत्युवादिर्कोषः ॥

दम्भनाः, [सु] पुं, (दम्भनसु + अन्येषामपि दृश्यते
इति पञ्चे दीर्घः । यद्वा, दम्भनसिरिति पठित्वा
ऊगविप्रत्ययः ।) अग्निः । इति शब्दरत्नावली ॥
(जि, दम्भनीयः । यथा, ऋग्वेदे । १ । १४१ । ११ ।
“अक्षो रथिं न खर्यं दम्भनसं भगं दत्तं न
पृथुषासि घर्षसिम् ॥”
दानमवाः । दानविपत्तिः । यथा, तत्रैव । ५ । ४५ ।
“सुतो दम्भना अतिपिडुरोऽहं दम्भं नो यश-
सुपयाहि विद्वान् ॥”)

दम्भती, पुं, (जात्रा च पतिष्व । राजदन्तादिगणे
पाठात् जायाया दम्भावो वा निपात्यते ।)
भार्यापती । इत्यमरः । १ । २ । १ । ३८ ॥ (यथा,
मनुः । १ । ११६ ।
भुक्तवत्स्य विप्रश्च खेपु भृत्ये चैव हि ।
भुज्जीयातां ततः पञ्चादवशिष्टं दम्भती ॥”)

दम्भः, पुं, (दम्भते इति । दम्भ दम्भे + घञ् ।)
कपटः । (यथा, पञ्चतन्त्रे । १ । २२२ ।
“सुगुप्तस्यापि दम्भस्य ब्रजाप्यन्तं न गच्छति ॥”

अयम् अयस्मात् नृवागर्भे संजातः । यथा,
भागवते । ४ । ८ । २ ।

“नृवागर्भस्य भार्यातीदृशं मायाय शृणुहन् ॥
असूत मिथुनं तत् निर्जतिर्जगद्दृष्टिनाः ॥”
कल्हम् । शाटोपाहृतिः । इति शब्दरत्ना-
वली ॥ (यथा, गीतांयाम् । १६ । १७ ।

“आत्मसम्भाविता स्तब्धा घनमानमदान्विताः ।
यजन्ते नाम यज्ञेस्ते दम्भेनाविधिपूर्वकम् ॥”
धर्माश्रुत्वाहः । यथा, मनुः । ४ । १६१ ।

“नास्ति कश्चिद् वेदविन्द्याच्च देवताणाञ्च कुतश्चनम् ।
इयं दम्भश्च मानश्च क्रोधश्च तेऽस्मिन् वर्जयेत् ॥”
महादेवः । यथा, महाभारते । १ । ११७ । ७८ ।

“दम्भो ह्यदम्भो वैदम्भो वज्रो वशकरः कलिः ॥”
दम्भोजिः, पुं, (दम्भ नोदे + भावे असुन् । दम्भवि
प्रेरणे अजति पथ्याप्नोतीति । अज + इन् ।)
वज्रम् । इत्यमरः । १ । १ । ५० ॥

दम्भः, पुं, (दम्भते इति । दम्भ + यत् ।) वत्स-
तरः । स तु प्राप्तदम्भनकाको गौः । इत्यमरः ।
२ । ६ । ६२ ॥ अनङ्गुन् । इति राजनिर्घण्टः ॥
(यथा, महाभारते । १३ । ६६ । ४ ।
“शकटं दम्भसंयुक्तं दत्तं भवति चैव हि ॥”)
दम्भनीये, जि ॥

दय, जि ड यहये । गतौ । वधे । दाने । अग्ने ।
इति कविकल्पद्रुमः ॥ (भान्-आत्म-सकं-सेट् ।)
अवनं पाननम् । जि, दयितोऽस्ति । ड, दयते
दीर्घं दयालुः । तेषां दयसे न कस्मात् । अत्र
कर्मेणि बहो । इति दुर्गादासः ॥

दयः, पुं, (दय + बाहुलकात् अप् ।) दया । इति
शब्दरत्नावली ॥

दया, स्त्री, (दय + भिदाद्यङ् । तत्पठार्प ।) कथना ।
अस्या लक्षणं यथा, पाप्ने क्रियायोगवारे ।
“यन्नादपि परस्मै हन्तुं या हृदि जायते ।
इच्छा भूमिसुरश्रेष्ठ ! सा दया परिकीर्तिता ॥”
अपि च मनुस्यपुराणे ।

“आत्मवत् सर्वभूतेषु यो हिताय सुभाय च ।
वर्तते सततं हृष्टः क्रिया ह्येषा दया स्मृता ॥” ॥
“परे वा बन्धुवर्गे वा मित्रे हृष्टि वा सदा ।
आत्मवद्भूतितयं हि दयैषा परिकीर्तिता ॥”
इत्येकादशोक्तम् ॥

(इयं हि शक्तीनामन्यतमा । यथा, देवीभाग-
वते । १ । १५ । ६० ।

“अहो मेधा खया खाहा क्षुधा निदा दया
गतिः ।

“संस्थिताः सर्वतः पार्श्वे महादेवाः पृथक्
पृथक् ॥”)

दयाकुर्यः, पुं, (दयार्थं कुर्यः शीर्षमिव प्रदानम् ।)
वृद्धः । इति हेमचन्द्रः । १ । १४८ ॥

दयालुः, जि, (दयते इति । दय + “सृष्टिह्यतीति ।”
१ । २ । १५८ । इति आलुप् ।) दयायुक्तः ।
तत्पर्यायः । कारुणिकः २ कृपायुः ३ स्वरतः
४ । इत्यमरः । १ । १ । १५ ॥ (यथा, रघुः । १० । १६ ।
“दयालुमनस्य हं पुराणमजरं विदुः ॥”)

दयितं जि, (दयते स्मेति । दय + क्तः ।) प्रियम् ।
इत्यमरः । १ । १ । ५६ ॥ (यथा, आर्यासप्त-
शत्याम् । २८८ ।

“दृष्टमदृष्टप्रायं दयितं कृत्वा प्रकाशितमनसा ।
हृदयं करेण ताडितमय मिथ्याव्यञ्जितचपया ॥”
यथा च पञ्चतन्त्रे । २ । १८६ ।

“दयितजनविप्रयोगो वित्तविप्रयोगश्च केन शङ्काः
स्युः ।
यदि सुमहौषधकण्ठो वयस्यजनसङ्क्रमो न
स्यात् ॥”)

दयितः, पुं, (दय + क्तः ।) पतिः । इति जटा-
धरः ॥

दयिता, स्त्री, (दयित + टाप् ।) भार्या । इति
हज्जायुधः ॥ (यथा, रघुः । २ । ३ ।

“निर्वर्त राजा दयिता दयालु-
स्तां सौरमेयीं सुरभिर्गोभिः ॥”)

दर, अ, (दीर्यते इति । दृ + अप् ।) ईवदर्यः ।
इति मेदिनी । रे, ४७ ॥ (यथा, आर्यासप्त-
शत्याम् । ३०० ।

“दरतरुर्गच्छिषि वचसि दरोमते तव मुखे च
दरहसिते ।

आस्तां कुसुमं वीरः सरोरधुना पित्रघटु-
बापि ॥”

“अच्छिषि नेत्रे ईवचक्षुषे सति । तवेवदुर्ममिने
वचसि मुखे च किञ्चिद्वितवति सति ।” इति
तट्टीका ॥)

दरं, स्त्री, शङ्कः । यथा । विष्णुं वन्दे दरकमल-
कौमोदकौचक्रपाणिमिति क्रमदीपिका ॥

दरः, पुं स्त्री, (दीर्यते वचोऽनेन । दृ + “यहृट्-
विचिगमच ॥” ३ । ३ । ५८ । इति अप् ।)
भयम् । (यथा, आर्यासप्तशत्याम् । २६५ ।

“दरविनाशस्यापि स्वरस्य शिष्येन निर्गता-
हन् मे ।

सुग्रे ! तव हृष्टिरसावर्ण्यनयन्नेष्टरिच इति ॥”)
गर्भः । इत्यमरः । १ । ३ । १८४ ॥ (शङ्कः ।

यथा, भागवते । १ । ११ । २ ।

“स उच्चकाशे घवलोदरो दरो-
ऽप्युचक्रमस्याधरश्रीशोणिमा ।
दाभायमानः करकण्ठसंपुटे
यथाजघनं कलहं वत्सलः ॥”)

कन्दरे, पुं स्त्री । इत्यमरटीकायां भरतः ॥
(स्त्रियां ङीप् । यथा, ऋतुसंहारे । १ । २५ ।

“अनति पवनविहः पञ्चतानां दरोऽप्यु-
स्फुटति पटुनिनादः सुष्ववशस्त्वज्जीव ॥”)

दरकणिका, स्त्री, (दर ईवत् कण्टो यस्याः
कम् । टापि अत इत्वम् ।) शतावरी । इति
राजनिर्घण्टः ॥

दरणिः, पुं, (दृ विदारणे + “दृणातिरप्यनिः ।” २ ।
१०३ । इति उञ्जलदोऽन्ता अणिः ।) कूल-
भङ्गः । भाङ्गन इति भाषा । तत्पर्यायः ।
कूलहङ्कः २ । इति शब्दरत्नावली ॥ कूल-
तकुलः ३ । इति भूरिप्रयोगः ॥